

НДЛ - "Държавна" - Държава

19.8.1930 г. Русе

ЛЮЧИ ВЪ НАГИННАТА

Всюде съ толковъ тихосно, боязливо
Далечень бръгъ, край него въ бъгъ.
Минуватъ плиснали вълни ^{да си виждатъ}
И какъ съ тъга вървята лета
Въ безбръжни далини.

Измъкни съ тъгата си Сърдце и живеши
Душата ти не само предо мене
И после, какъ въ вечерний мракъ
Умира боленъ зовъ... ^{да съмъ възникъ}
То съкашъ тамъ гори катъ въ храмъ
Една свътла любовъ.

Оставихъ да хожда самъ по пъти
Гори и минуватъ ^{да си виждатъ} далини
И въ този денъ, до смърть раненъ
Съ тъга по свътла ведрина
Жадувахъ миръ и грейналъ ширъ
Надъ родната земя.

Но после въ мигъ единъ свѣтликъ
Свирипо скъса вечеръта
И моя пътъ - безгробна смърть ^{да си виждатъ} мракъ?
Въ далечень край, счерта. ^{да си виждатъ} че тукъ

И никога не можувахъ този прегъ.
Ням скъпъ. Тамъ съ боязливата романтика.
Поне въ душата ти не биде бѣло,
никъщо сердце съ измъкъло,
Душата ми е пълна съсъ отрова
И азъ же могъ да ли изгорява
Личъ въхоба и неподътъ никъмъ животъ
Довъ тазъ усъмнъка празна и сурова,
На конто добре можатъ и ското.

Ням скъпъ. Ти съ толковъ свѣтла, толковъ женски.
И този пладъ-вълтогъ добре разбирашъ,
И кабовитъ конто не можешъ...

